

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Sžfk/55/2017
Identifikačné číslo spisu: 1015201697
Dátum vydania rozhodnutia: 24.10.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1015201697.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu: JUDr. Jozefa Hargaša a z členov senátu JUDr. Kataríny Benczovej a JUDr. Marty Molnárovej, v právnej veci sťažovateľa (v konaní žalobcu): MILÉNIUM, spol. s.r.o., Karpatské nám. 11, Bratislava, IČO: 35 812 851, zastúpený: JUDr. Daniela Šimanová, advokátka, Palkovičova 15, Bratislava, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1223002/2015 zo dňa 27. júla 2015, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/240/2015-146 zo dňa 14. júla 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/240/2015-146 zo dňa 14. júla 2016 zrušuje a vec krajskému súdu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej v texte rozsudku aj „krajský súd“) postupom podľa § 190 Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) zamietol žalobu a podľa § 167 SSP neúspešnému žalobcovi nepriznal náhradu trov konania ako ani žalovanému, ktorý v tomto prípade nemal právo na náhradu trov konania.

2. Žalobca sa žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 12.10.2015 domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1223002/2015 zo dňa 27.07.2015, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Bratislava č. 268388/2015/9104403 zo dňa 14.04.2015, ktorým podľa ust. § 68 ods. 5 a 6 v nadväznosti na ustanovenie § 165b zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Daňový poriadok“ alebo „zákon č. 563/2009 Z.z.“) prvostupňový správny orgán vyrubil žalobcovi za zdaňovacie obdobie august 2007 rozdiel dane v sume 3 294,95 eura na dani z pridanej hodnoty.

3. Krajský súd vo svojom rozhodnutí uviedol, že žalovaný aj správny orgán prvého stupňa pri vydaní rozhodnutí nevychádzali len z daňových dokladov zaistených žalobcovi, ale najmä z výsledkov rozsiahleho dokazovania, ktoré smerovalo k preverovaniu a získaniu dôkazov o tom, či deklarované plnenia boli aj reálne uskutočnené. Podľa názoru krajského súdu z výsledkov vykonaného dokazovania v

daňovom konaní vyplývalo, že žalobca spôsobom vylučujúcim akékoľvek pochybnosti nepreukázal, že obchodné transakcie, ktoré deklaroval za zdaňovacie obdobie august 2007 na základe faktúr zadovážených daňovou kontrolou sa uskutočnilo spôsobom deklarovaným žalobcom, pričom preukázanie týchto skutočností zaťažovalo dôkazným bremenom v zmysle vyššie citované ust. § 29 ods. 8 zákona č. 563/2009 Z.z. žalobcu.

4. Na podporu vyššie uvedeného krajský súd poukázal aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR napr. sp. zn. 6Sžf/73/2013, 2Sžf/4/2009, 6Sžf/83/2014, 3Sžf/100/2012 v spojení s rozhodnutím Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 78/2011-17 zo dňa 23.02.2011 z odôvodnenia ktorého vyplýva: „Dôkazné bremeno je na daňovom subjekte - žalobcovi (§ 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. v spojení s § 49 ods. 2, § 51 zákona o DPH). Primárne je nevyhnutné uniesť dôkazné bremeno na strane daňového subjektu - žalobcu, ktorý disponuje svojim právom uplatniť si za zákonom stanovených a splnených podmienok nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty (je iniciátorom odpočítania dane z pridanej hodnoty) a ktorý si aj tento nárok uplatnil; preto je jeho povinnosťou preukázať, že nárok si uplatňuje odôvodnene a za zákonom stanovených podmienok“.

5. Podľa krajského súdu bol žalobca povinný správcovi dane preukázať, že zdaniteľné obchody tak, ako ich deklaroval v podanom daňovom priznaní za kontrolované daňové obdobie august 2007 sa reálne uskutočnili, čo v uvedenom prípade podľa názoru súdu nebolo žalobcom v priebehu výkonu daňovej kontroly preukázané.

6. V prejednávanej veci mal krajský súd za preukázané, že žalovaný aj správny orgán prvého stupňa pri vydávaní rozhodnutia nevychádzali len z daňových dokladov zaistených žalobcovi, ale najmä z výsledkov rozsiahleho dokazovania, ktoré smerovalo k prevereniu a získaniu dôkazov o tom, či deklarované plnenia boli aj reálne uskutočnené. V rámci dokazovania Daňový úrad v Bratislave zaslal dožiadania spoločnostiam Pannon Food Slovakia s.r.o., Veľká Mača na preverenie uskutočnenia zdaniteľných plnení uvedených na predmetných faktúrach, na zistenie akým spôsobom bola nadviazaná spolupráca so spoločnosťou MILÉNIUM spol. s.r.o., kto zabezpečil prepravu a či bol tovar dodávaný do obchodov v reťazci A. Ďalej kontaktoval spoločnosť KOLIBU, a.s., Krivec, Hriňová, jeho príslušného správcu dane Daňový úrad v Banskej Bystrici - Zvolen. S výsledkami zistení bol konateľ spoločnosti žalobcu oboznámený dňa 26.01.2015.

7. Krajský súd konštatoval, že prijatie faktúr s formálne splnenými náležitosťami podľa § 71 zákona o dani z pridanej hodnoty ešte nezakladá podmienku možnosti uplatnenia práva na odpočítanie dane z prijatých faktúr. To znamená, že zákonné podmienky po splnení ktorých vzniká platiteľovi nárok na odpočet dane nespočívajú len vo formálnej deklarácii v predložení dokladov s predpísaným obsahom, ale tieto musia mať povahu faktu, teda musia nesporne preukazovať vyžadovanú skutočnosť vo všetkých jej znakoch - v právnej skutočnosti, v objekte a v subjekte. Uvedené samotný preverovaný daňový subjekt (žalobca) nespĺnil.

8. Krajský súd upozornil na judikatúru Najvyššieho súdu SR, v ktorej už opakovane judikoval, že podmienky uvedené v § 49 ods. 1, ods. 2 písm. a), § 51 ods. 1 písm. a) zákona č. 222/2004 Z.z. sú hmotnoprávnej povahy a na ich bezpodmienečné splnenie sa viaže nárok na odpočet. Ich nesplnenie nie je možné odpustiť. Zákon to neustanovuje ani pri vzniku zodpovednosti inej osoby za vady dokladu, ani pri dobromyseľnosti platiteľa. Naopak zákonodarca požaduje, aby platiteľ, ktorý nárok na odpočet uplatňuje preukázal existenciu podmienok, ktoré zákon pre nárok na odpočet stanovil. Pokiaľ si platiteľ uplatňuje nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry, musí byť schopný preukázať, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené, a to práve osobou uvedenej na faktúre. V tejto súvislosti krajský súd poukázal na rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu SR napr. 2Sžf/52/2011, 5Sžf/52/2011, 2Sžf/4/2010, 3Sžf/100/2012. Bolo teda povinnosťou žalobcu ako daňového subjektu, aby preukázal dôkaznými prostriedkami, že splnil podmienky na uznanie práva na odpočítanie dane a nadobudol fakturované plnenie od dodávateľa, čo v tomto prípade nepreukázal. Za stavu, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno, nebolo mu priznané právo na odpočítanie dane v súlade so zákonom.

9. Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel řádně a včas kasačnou stížnost v které uvedl, že si plně uvedomoval v rámci daňového konání, že je zatížený důkazným bremenem. Za účelem preukázání založil do administrativního spisu kúpnu zmluvu uzatvorenú medzi fyzickou osobou V. B. - B. a stěžovatelem. Za účelem preukázání skutočného fyzického dodání navrhoval stěžovatel výslech Ing. Q. W., který by mohl potvrdit fyzické preberanie tovarov deklarovaných stěžovatelem a tak potvrdit vyjadrenie fyzickej osoby B. V. - B. - CO o fyzickom vykonaní prepravy tovaru. Ďalej predložil čestné prehlásenie Ing. Q. W., ktorý sa vzhľadom na dlhodobú práceneschopnosť nemohol v čase jeho vystaveniu na žiadosť konateľa stěžovateľa osobne dostaviť na Daňový úrad Žilina za účelom podania svedeckej výpovede.

10. Podľa stěžovateľa došlo zo strany soudu k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci vzhľadom na nedostatočne zistený skutkový, vyhodnotený a odôvodnený skutkový stav veci správcom dane a aj odvolacím orgánom.

11. Stěžovateľ nemohol preukázať svoje tvrdenia, keď správca dane nevykonal ním navrhnuté dôkazy ani sa k svojmu postupu nevyjadril (rozpor s ustanovením § 3 ods. 2 a 2 Daňového poriadku). Správca dane je povinný brať do úvahy pri uplatňovaní osobitného predpisu skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre vyrubenie alebo vybratie dane (rozpor s ustanovením § 3 ods. 6 Daňového poriadku). Správca dane uznal rovnaké predložené doklady a evidencie pri odpočítaní dane z pridanej hodnoty z dodávok tovaru stěžovateľovi od obchodnej spoločnosti KOLIBA, a.s., s následným dodaním tovaru odberateľovi Pannon Food Slovakia, s.r.o. pri ktorej prepravu zabezpečovala a nepreukázala obchodná spoločnosť KOLIBA, a.s., avšak v prípade dodávateľa fyzická osoba B. V. - B. - CO už na rovnaké doklady založené do spisu v rámci kontroly neprihliadal.

12. Stěžovateľ mal za to, že žalovaný ako kontrolný orgán nebol ochotný preverovať, či žalobcom deklarované a zdokladované dodanie tovaru skutočne fyzicky prebehlo ním označeným osobám a nevykonal navrhované ostatné dôkazné prostriedky, nedoplnil dokazovanie a objektívne nepreukázal opodstatnenosť jeho úsudkov.

13. Stěžovateľ poukázal na znenie bodu 66 Rozhodnutia Európskeho súdneho dvora C-80/11 v spojení s konaním C-142/11, v zmysle ktorého sa články 167, 168 písm. a), článok 178 písm. a) a článok 273 smernice 2006/112/ES majú vykladať v tom zmysle, že bránia vnútroštátnej praxi, v zmysle ktorej daňový úrad zamietne právo odpočítať daň z dôvodu, že sa zdaniteľná osoba neubezpečila, že osoba, ktorá vystavila faktúru vzťahujúcu sa na tovar spĺňala podmienky zdaniteľnej osoby, že disponovala predmetným tovarom a bola schopná ho dodať, a že splnila svoju povinnosť podať daňové priznanie a uhradiť DPH alebo z dôvodu, že uvedená zdaniteľná osoba nemá okrem danej faktúry iné dokumenty, ktorých povaha by preukazovala, že uvedené podmienky sú splnené, napriek tomu, že vecné a formálne podmienky vzniku a výkonu práva na odpočet dane upravené v smernici 2006/112/ES boli splnené, a že zdaniteľná osoba nedisponovala informáciou, ktorá by ju oprávňovala predpokladať vznik nezákonnosti alebo daňového podvodu na strane uvedeného vystaviteľa faktúry. K tomu i rozhodnutie ESD C-285/11, v zmysle ktorého odporuje ustanoveniam smernice, aby sa zdaniteľnej osobe zamietlo právo odpočítať DPH za dodania tovaru z dôvodu, že so zreteľom na podvody alebo nezrovnalosti spáchané na vstupe alebo výstupe dodania nepovažovalo za skutočne uskutočnené bez toho, aby sa na základe objektívnych dôkazov preukázalo, že zdaniteľná osoba dane vedela alebo mala vedieť, že uvedené plnenie zakladajúce právo na odpočítanie dane, je súčasťou podvodu týkajúceho sa dane z pridanej hodnoty spáchaného na vstupe alebo výstupe v rámci dodávateľského reťazca, čo prináleží overiť vnútroštátnemu súdu.

14. Stěžovateľ navrhoval aby kasačný súd rozsudok krajského soudu zrušil a súčasne prvostupňové rozhodnutie Daňového úradu Bratislava a vec mu vrátil na d'á

15. Žalovaný sa ku kasačnej stížnosti vyjadril, že trvá na svojom rozhodnutí č. 1223002/2015 zo dňa 27.07.2015, jeho odôvodnení, trvá na vyjadrení k žalobe a plne sa stotožňuje s právnym posúdením veci uvedeným vo vyššie uvedenom rozsudku krajského soudu. Žalovaný navrhoval, aby kasačný súd rozsudok krajského soudu potvrdil a žalobcu zaviazal znášaním trov konania.

16. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd kasačný [§ 438 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“)], po zistení, že kasačnú sťažnosť podal včas účastník konania, zastúpený v súlade s ustanovením § 449 ods. 1 SSP, bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP) preskúmal vec a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je v zmysle § 462 ods. 1 SSP dôvodná, a preto rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 455 SSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho súdu o zrušení napadnutého rozsudku a o vrátení veci krajskému súdu na ďalšie konanie.

17. Úlohou kasačného súdu bolo preskúmať zákonnosť rozhodnutia žalovaného č. 1223002/2015 zo dňa 27.07.2015, ktorým žalovaný, rozhodujúc o odvolaní žalobcu voči rozhodnutiu Daňového úradu v Bratislave č. 268388/2015/9104403 zo dňa 14.04.2015, ktorým správca dane vyrubil žalobcovi rozdiel dane v sume 3 294,95 eura na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie august 2007 rozhodol tak, že vyššie uvedené prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

18. Podľa ustanovenia § 3 ods. 1 zákona č. 563/2009 Z.z., pri správe daní sa postupuje podľa všeobecne záväzných právnych predpisov, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a iných osôb.

19. Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia, správca dane postupuje pri správe daní v úzkej súčinnosti s daňovým subjektom a inými osobami a poskytuje im poučenie o ich procesných právach a povinnostiach, ak tak ustanoví tento zákon. Správca dane je povinný zaoberať sa každou vecou, ktorá je predmetom správy daní, vybaviť ju bezodkladne a bez zbytočných prieťahov a použiť najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správne určeniu a vyrubeniu dane.

20. Podľa odseku 3 citovaného ustanovenia, správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo pri správe daní vyšlo najavo.

21. Podľa odseku 9 citovaného ustanovenia, správca dane dbá na to, aby pri rozhodovaní v skutkovo zhodných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

22. Podľa § 24 zákona č. 563/2009 Z.z.

(1) Daňový subjekt preukazuje

- a) skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v daňovom priznaní alebo iných podaniach, ktoré je povinný podávať podľa osobitných predpisov,
- b) skutočnosti, na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcou dane v priebehu daňovej kontroly alebo daňového konania,
- c) vierohodnosť, správnosť a úplnosť evidencií a záznamov, ktoré je povinný viesť.

23. Podľa ustanovenia § 49 ods. 1, ods. 2 písm. a) zákona č. 222/2004 Z.z., právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

24. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti v podstate zopakoval žalobné body, keď namietal nedostatočne zistený, vyhodnotený a odôvodnený skutkový stav zo strany správcu dane, žalovaného i správneho súdu. Okrem toho namietal porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, pričom toto ustanovenie treba vykladať aj s ohľadom na judikatúru súdov tak, že rozhodnutie musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra nevyžaduje, aby na každý argument účastníka konania bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument.

25. Napriek tomu, že sťažovateľ uvedený sťažnostný bod týkajúci sa nedostatkov odôvodnenia rozsudku po právnej stránke kvalifikoval podľa § 440 ods. 1 písm. g/ SSP tvrdiac, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci vzhľadom na nedostatočne zistený, vyhodnotený a odôvodnený skutkový stav veci správcom dane, odvolacím orgánom i správnym súdom, je z obsahu kasačnej sťažnosti zjavné, že sťažovateľ namieta porušenie práva na spravodlivý proces nesprávnym procesným postupom krajského súdu, ktorý mu nedal odpoveď na jeho argumentáciu uvedenú v žalobných bodoch, čím mu znemožnil uskutočniť jeho procesné práva. Sťažovateľ teda dôvodí skutočnosťami, ktoré Správny súdny poriadok upravuje ako legálny dôvod kasačnej sťažnosti v § 440 ods. 1 písm. g/ SSP. Keďže namietané nedostatky odôvodnenia rozsudku správneho súdu nevyplývajú z nesprávneho právneho posúdenia veci, ale týkajú sa nesprávneho procesného postupu súdu a sú spôsobilé porušiť právo sťažovateľa na spravodlivý proces, kasačný súd na nesprávnosť v právnej kvalifikácii predmetného sťažnostného bodu neprihliadal a argumentáciu sťažovateľa posúdil podľa jej obsahu.

26. Súčasťou práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je bezpochyby aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Povinnosť súdu dostatočne odôvodniť svoje rozhodnutie vyplýva tiež zo základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj z čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd. Zákonný základ práva na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia sa pre prejednávajúcu vec nachádza v ustanovení § 139 ods. 2 SSP.

27. Ústavný súd Slovenskej republiky opakovane judikuje, že účastník konania má právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky skutkovo a právne relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje pre záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom všeobecných súdov nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť tento právny názor svojím vlastným (II. ÚS 134/09, I. ÚS 417/08, III. ÚS 465/2016). Touto prizmou kasačný súd hľadel na obsah rozsudku krajského súdu.

28. Kasačný súd sa stotožnil so sťažovateľovou argumentáciou, že nedostal zo strany krajského súdu odpovede na relevantné námietky zo žaloby, najmä neuviedol, z akých dôvodov:

- neobstojí tvrdenie sťažovateľa, že káva a sklenené vázy od dodávateľa B. V. -. - CO fyzicky existovali a boli riadne dodané obchodnej spoločnosti GLOBAL SERVIS, s.r.o. na svoj sklad čo uvedená spoločnosť potvrdila žalobcovi na dodacích listoch, na základe ktorého následne žalobca vystavil riadne faktúry, uplatnil daň na výstupe, zaúčtoval ich do svojej účtovnej evidencie;
- nebolo potrebné vykonať navrhovaný výsluch konateľa obchodnej spoločnosti GLOBAL - SERVIS, spol. s.r.o. Ing. Q. W.;
- nepovažoval za relevantné svedectvo B. V., ktorý mal výslovne potvrdiť, že kávu a sklenené vázy žalobcovi dodal a prepravil ju sám na miesto určené žalobcom, faktúru vystavil a opečiatkoval a uviedol, že za tovar mu žalobca riadne zaplatil bezhotovostnou platbou cez faktoringovú spoločnosť VÚB Factoring Bratislava;

29. Krajský súd len všeobecne konštatuje, že vykonané dokazovanie bolo náležité, bolo dostatočne vyhodnotený, pričom žalobca nepreukázal, že obchodné transakcie, z ktorých si uplatnil v predmetnom zdaňovacom období odpočítanie dane, sa uskutočnili deklarovaným spôsobom. Správny súd konštatoval správnosť skutkových zistení a podrobné vyvodenie dôvodov rozhodnutí daňových orgánov oboch stupňov. Nezistil žiadne právne pochybenia ani logické nesprávnosti či inú vadu konania, ktorá by mohla mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia žalovaného. Uviedol, že žalobca neuviedol v žalobe žiadne námietky, ktoré by boli schopné ovplyvniť vecnú správnosť preskúmaných rozhodnutí.

30. S ohľadom na obsah odôvodnenia rozsudku popísaný v predchádzajúcom bode musí kasačný súd konštatovať, že ide o odôvodnenie takmer univerzálne, pretože ho možno použiť prakticky v každom rozsudku o zamietnutí žaloby proti rozhodnutiu o nepriznaní odpočítania dane pre neunesenie dôkazného bremena zo strany daňového subjektu. Takéto odôvodnenie však v kasačnom konaní nemôže obstáť, pretože v ňom súd nedal žalobcovi konkrétnu odpoveď prakticky na žiadnu zo žalobných námietok. Medzi tvrdeniami žalobcu v žalobných bodoch a všeobecnými závermi krajského súdu nie je bezprostredná logická väzba, absentujú právne úvahy súdu nadväzujúce na sťažovateľovu žalobnú argumentáciu. Krajský súd svojím postupom porušil právo sťažovateľa na súdnu ochranu v takej miere, ktorá bezpochyby mala za následok porušenie jeho práva na spravodlivý proces.

31. Kasačný súd poukazuje na § 139 ods. 2 SSP, podľa ktorého správny súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé, pričom odôvodnenie súdneho rozhodnutia má okrem konštatlačnej časti obsahovať aj posúdenie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov, prípadne odkázanie na ustálenú rozhodovaciu prax. Túto kvalitu napadnutý rozsudok nedosahuje.

32. Kasačný súd tiež považuje za potrebné poukázať aj na charakter kasačného konania, resp. kasačnej sťažnosti ako mimoriadneho opravného prostriedku, ktorý smeruje proti právoplatnému rozhodnutiu. Nie je preto možné konaním pred kasačným súdom (okrem výnimočných prípadov) nahrádzať konanie pred krajským súdom ako súdom prvej a jedinej inštancie. Každá skutková a právna otázka, ktorá je v prejednávanej veci rozhodujúca, preto musí byť predmetom posúdenia krajským súdom. Vzhľadom na to, že kasačný súd nie je oprávnený nahrádzať postupy krajského súdu v konaní, dospel kasačný súd na základe vyššie uvedeného k záveru, že napadnutý rozsudok správneho súdu je potrebné v zmysle § 462 ods. 1 SSP zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Iný postup by vzhľadom na okolnosti prípadu bol v rozpore so zásadou zákazu denegatio iustitiae - išlo by o odopretie spravodlivého súdu, čo by znamenalo porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu zakotveného v čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky.

33. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti kasačný súd rozsudok Krajského súdu v Bratislave podľa § 462 ods. 1 SSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Úlohou krajského súdu v ďalšom konaní bude vec opätovne prejednať v medziach podanej správnej žaloby a kasačnej sťažnosti a následne rozhodnúť, pričom krajský súd bude povinný svoje rozhodnutie náležite a presvedčivo odôvodniť. Kasačný súd zároveň zdôraznil, že krajský súd je viazaný právnym názorom kasačného súdu (§ 469 SSP).

34. Podľa § 467 ods. 3 SSP ak kasačný súd zruší rozhodnutie krajského súdu a vec mu vráti na ďalšie konanie, krajský súd rozhodne aj o nároku na náhradu trov kasačného konania.

35. Vzhľadom k tomu, že kasačný súd zrušil napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave a vec mu vrátil na ďalšie konanie a v kontexte s vyššie citovaným ustanovením o trovách kasačného konania, o nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodne krajský súd.

36. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.